

608**ROZPORZĄDZENIE MINISTRA FINANSÓW¹⁾**

z dnia 15 kwietnia 2004 r.

w sprawie przypadków, w których nie ma konieczności ustanawiania przedstawiciela podatkowego

Na podstawie art. 15 ust. 10 pkt 2 ustawy z dnia 11 marca 2004 r. o podatku od towarów i usług (Dz. U. Nr 54, poz. 535) zarządza się, co następuje:

§ 1. Obowiązek ustanowienia przedstawiciela podatkowego nie występuje w przypadku, gdy podatnikiem wykonującym czynności podlegające opodatkowaniu podatkiem od towarów i usług jest podmiot po-

siadający siedzibę, stałe miejsce prowadzenia działalności lub stałe miejsce zamieszkania na terytorium państwa członkowskiego Wspólnoty Europejskiej.

§ 2. Rozporządzenie wchodzi w życie z dniem 20 kwietnia 2004 r.

Minister Finansów: w z. *W. Ciesielski*

¹⁾ Minister Finansów kieruje działem administracji rządowej — finanse publiczne, na podstawie § 1 ust. 2 pkt 2 rozporządzenia Prezesa Rady Ministrów z dnia 29 marca 2002 r. w sprawie szczegółowego zakresu działania Ministra Finansów (Dz. U. Nr 32, poz. 301, Nr 43, poz. 378 i Nr 93, poz. 834).

609**ROZPORZĄDZENIE MINISTRA FINANSÓW¹⁾**

z dnia 16 kwietnia 2004 r.

w sprawie przedstawiciela podatkowego

Na podstawie art. 15 ust. 10 pkt 1 ustawy z dnia 11 marca 2004 r. o podatku od towarów i usług (Dz. U. Nr 54, poz. 535) zarządza się, co następuje:

§ 1. Rozporządzenie określa dodatkowe warunki, jakie musi spełniać podmiot, który może być ustanowiony przedstawicielem podatkowym, tryb ustanawiania przedstawiciela podatkowego oraz czynności, jakie może on wykonywać.

§ 2. Osoba prawna, jednostka organizacyjna niemająca osobowości prawnej, osoba fizyczna może zostać ustanowiona jako przedstawiciel podatkowy, o którym mowa w art. 15 ust. 7—9 ustawy z dnia 11 marca 2004 r. o podatku od towarów i usług, jeżeli łącznie spełnia następujące warunki:

- 1) jest zarejestrowana jako podatnik VAT czynny;
- 2) przez ostatnie 24 miesiące terminowo rozliczała podatek od towarów i usług oraz inne podatki stanowiące dochód budżetu państwa;
- 3) przez ostatnie 24 miesiące — osoba fizyczna będąca podatnikiem, a w przypadku podmiotów niebędących osobami fizycznymi — osoba będąca współnikiem, członkiem władz zarządzających,

głównym księgowym nie podlegała odpowiedzialności na podstawie ustawy z dnia 10 września 1999 r. — Kodeks karny skarbowy (Dz. U. Nr 83, poz. 930, z późn. zm.²⁾) za popełnienie przestępstwa skarbowego;

- 4) jest uprawniona do zawodowego wykonywania doradztwa podatkowego zgodnie z przepisami o doradztwie podatkowym lub do usługowego prowadzenia ksiąg rachunkowych zgodnie z przepisami o rachunkowości.

§ 3. 1. Przedstawiciela podatkowego ustanawia się w drodze umowy w formie aktu notarialnego zawartej pomiędzy podatnikiem a podmiotem wymienionym w § 2, który przedłożył podatnikowi zaświadczenie organu podatkowego o spełnieniu warunków, o których mowa w art. 15 ust. 8 ustawy z dnia 11 marca 2004 r. o podatku od towarów i usług oraz w § 2.

2. Umowa, o której mowa w ust. 1, powinna zawierać w szczególności nazwę lub imię i nazwisko podatnika, adres jego siedziby lub stałego miejsca prowadzenia działalności lub miejsca zamieszkania za granicą, dane identyfikacyjne podmiotu wymienionego w § 2, który jest ustanawiany przedstawicielem po-

¹⁾ Minister Finansów kieruje działem administracji rządowej — finanse publiczne, na podstawie § 1 ust. 2 pkt 2 rozporządzenia Prezesa Rady Ministrów z dnia 29 marca 2002 r. w sprawie szczegółowego zakresu działania Ministra Finansów (Dz. U. Nr 32, poz. 301, Nr 43, poz. 378 i Nr 93, poz. 834).

²⁾ Zmiany wymienionej ustawy zostały ogłoszone w Dz. U. z 2000 r. Nr 60, poz. 703 i Nr 62, poz. 717, z 2001 r. Nr 11, poz. 82 i Nr 106, poz. 1149, z 2002 r. Nr 41, poz. 365, Nr 74, poz. 676, Nr 89, poz. 804, Nr 141, poz. 1178 i Nr 213, poz. 1803, z 2003 r. Nr 84, poz. 774, Nr 137, poz. 1302 i Nr 162, poz. 1569 oraz z 2004 r. Nr 29, poz. 257.

datkowym, w tym numer identyfikacji podatkowej, nazwę lub imię i nazwisko, adres jego siedziby lub w przypadku osób fizycznych adres miejsca zamieszkania oraz adres, pod którym będzie prowadzona i przechowywana dokumentacja i ewidencja podatnika dla celów podatku od towarów i usług.

3. Odpis umowy wraz z kopią zaświadczenia, o którym mowa w ust. 1, należy złożyć do Naczelnika Druhiego Urzędu Skarbowego Warszawa-Śródmieście.

§ 4. Jeżeli przedstawiciel podatkowy przestaje spełniać warunki, o których mowa w § 2, obowiązany jest on pisemnie powiadomić o tym podatnika, dla którego został ustanowiony.

§ 5. Przedstawiciel podatkowy obowiązany jest do wypełniania obowiązków podatnika, którego jest przedstawicielem, w zakresie rozliczania podatku od towarów i usług, prowadzenia i przechowywania dokumentacji oraz ewidencji dla potrzeb tego podatku, oraz do wykonywania innych czynności wynikających z przepisów o podatku od towarów i usług, jeżeli zostały wymienione w umowie, o której mowa w § 3.

§ 6. Rozporządzenie wchodzi w życie z dniem 20 kwietnia 2004 r.

Minister Finansów: w z. *E. Mucha*

610

ROZPORZĄDZENIE MINISTRA OBRONY NARODOWEJ

z dnia 29 marca 2004 r.

w sprawie wojskowych dokumentów osobistych żołnierzy zawodowych

Na podstawie art. 48 ust. 8 pkt 1 ustawy z dnia 11 września 2003 r. o służbie wojskowej żołnierzy zawodowych (Dz. U. Nr 179, poz. 1750) zarządza się, co następuje:

§ 1. Rozporządzenie określa wzory wojskowych dokumentów osobistych oraz sposób dokonywania wpisów w tych dokumentach i postępowania z nimi, a także organy właściwe do ich wydawania.

§ 2. Użyte w rozporządzeniu określenia oznaczają:

- 1) ustawa — ustawę z dnia 11 września 2003 r. o służbie wojskowej żołnierzy zawodowych;
- 2) dowódca jednostki — dowódcę jednostki wojskowej, dyrektora, szefa, komendanta, kierownika jednostki organizacyjnej podporządkowanej Ministrowi Obrony Narodowej lub przez niego nadzorowanej, przedsiębiorstwa państwowego, dla którego jest on organem założycielskim, albo komórki organizacyjnej Ministerstwa Obrony Narodowej, a w przypadku żołnierzy zawodowych przeniesionych do rezerwy kadrowej lub dyspozycji organ, który przeniósł tego żołnierza do rezerwy kadrowej lub dyspozycji.

§ 3. 1. Wojskowym dokumentem osobistym potwierdzającym pełnienie przez żołnierza zawodowej służby wojskowej jest legitymacja służbowa żołnierza zawodowego, zwana dalej „legitymacją”.

2. W zależności od korpusu kadry, w jakim żołnierz zawodowy pełni zawodową służbę wojskową, rozróżnia się legitymacje:

- 1) oficera:
  - a) w stopniu wojskowym generała brygady (kontradmiranta) i wyższym,
  - b) pozostałych oficerów;

- 2) podoficera zawodowego;
- 3) szeregowego zawodowego.

3. Wzory legitymacji określa załącznik do rozporządzenia.

§ 4. W legitymacji umieszcza się fotografię żołnierza w mundurze z aktualnym stopniem wojskowym w chwili wydania legitymacji i odciska pieczęć urzędową w taki sposób, aby część jej została wyraźnie odciśnięta na prawym dolnym rogu fotografii, oraz wpisuje się:

- 1) nazwisko i imię (imiona) żołnierza;
- 2) imię ojca;
- 3) datę i miejsce urodzenia żołnierza;
- 4) rodzaj pełnionej zawodowej służby wojskowej;
- 5) posiadany stopień wojskowy i przydział służbowy;
- 6) adres najbliższej rodziny;
- 7) adnotacje służbowe, w tym o zwolnieniu z zawodowej służby wojskowej, oraz grupę krwi;
- 8) datę wydania i datę ważności legitymacji.

§ 5. 1. Legitymację wydaje się żołnierzom niezwłocznie po rozpoczęciu pełnienia zawodowej służby wojskowej.

2. Legitymacja podlega wymianie w razie:

- 1) zmiany danych personalnych wpisanych do legitymacji;
- 2) jej utraty, uszkodzenia lub zniszczenia;
- 3) braku miejsca na dalsze wpisy;
- 4) mianowania żołnierza zawodowego na stopień wojskowy generała brygady (kontradmiranta) lub powodującego przejście do innego korpusu kadry zawodowej.